

ἔλεγε τι πρὸς αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων; Αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τοὺς δακτύλους του, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ τοὺς αἰσθῆται. Ἐμάνθηνεν δὲ ὡς ἐξῆς· τί ἐλέγετο πρὸς αὐτὴν· μετὰ προσοχῆς καὶ ταχύτητος διέπερα τοὺς δακτύλους της ἐπὶ τῶν ἐκείνου μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ τὰ γράμματα. Καταπληκτικὸν ἦν τὸ βλέπειν πόσον ταχέως ἡ ψυχοὺς τῶν δακτύλων της ἔλεγεν εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῆς τί γράμμα ἐγένετο, καὶ πόσον ταχέως ἠδύνατο νὰ συνδιχλέγηται μετ' ἄλλων.

Ἡ Λαῦρα ἔμαθε πλεῖστον ἐν τῷ ἀσύλῳ ἢ ὅσα δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν δύναται τις νὰ μάθῃ διὰ μιᾶς μόνης αἰσθήσεως τῆς ἀφῆς. Τινὲς ἔχοντες καὶ τὰς πέντε αὐτῶν αἰσθήσεις δὲν γνωρίζουσιν ὅσα αὕτη ἔμαθεν. Ἐμαθε νὰ γράφῃ, ἀρρασκομένη λίαν εἰς τὸ γράφειν καὶ τὸ πλέκειν. Διὰ τῆς γραφῆς ἠδύνατο νὰ θέτῃ τὰς σκέψεις τοῦ φιλέργου αὐτῆς νοδὸς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὥστε ἔστροι νὰ τοὺς ἀναγινώσκωσιν, καὶ ἐνῶ ἐκάθητο μόνῃ σκεπτομένη ἀπασχόλει τὰ δάκτυλα αὐτῆς πλέκουσα.

Καὶ τοὶ ἡ Λαῦρα δὲν εἶδε ποτὲ ὠραία πράγματα, οὐδὲ ἤκουσεν ἤχους εὐαρέστους, ὡς ἡμεῖς πάντοτε, ἦτο λίαν εὐθυμὸς καὶ ἀστεία. Ἠγάπα νὰ παίξῃ μετὰ τὴν κοῦκλαν της καὶ ὡς οἱ ἐν τῷ ἀσύλῳ παῖδες εἶχον δεξιμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν διὰ ταινίας, καὶ αὕτη ἔδρασε οὕτω τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κοῦκλας της, καὶ ἄλλα δὲ δι' αὐτῆς παιγνίδια ἐποίει.

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινος ἀφοῦ ἦν ἡ Λαῦρα ἐν τῷ ἀσύλῳ ἡ μήτηρ της ἦλθε νὰ τὴν ἴδῃ. Δὲν ἐγνώρισε κατ' ἀρχὰς αὐτὴν, νομίσασα ὅτι ἦτο τις ξένη, ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ ἤθελε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἡ μήτηρ της, τῇ ἔδρασε κομβολόγιον ὅπου ἐτυνεύιζε νὰ φορῇ ὅταν ἦν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὸ ἔλαβε, καὶ ἀμέσως τὸ ἐφόρεσε εἰς τὸν λαϊμόν της, μεγάλην δεικνύουσα χαρὰν, ἣν ἐξέφρασε διὰ τῆς τῶν δακτύλων γλώσσης της, εἰποῦσα πρὸς τούτους ὅτι ἐγίνωσκε πόθεν ἤρχετο. Τότε δὲ ἐπλησίασε καὶ ἡ μήτηρ της τὴν ἐφίλησε, καὶ ἀμέσως ἡ Λαῦρα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της ἀναγνωρίσασα τὸ φίλημα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πολλάκις τῇ ἔδοθη. Ὅταν ἡ μήτηρ της ἀπεχώρησεν ἠσθάνθη θλίψιν καὶ ἤθελε νὰ ἀπέλθῃ μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειτα ἐπροτίμησε νὰ διαμείνῃ ἐν τῷ ἀσύλῳ ἵνα πλεῖστον ἐμάθῃ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Θ ε ὅ ς. Πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ἰδοὺ ὠραία καὶ συγχρόνως καλὴ φράσις· ἀλλὰ τὸ ἀναγνωρίζειν τὸν Θεὸν οὐκ οὐκ οὐκ φαίνεται, τοῦτο ὄντως ἀποτελεῖ τὴν ἐπιγίγνωσιν εὐτυχίαν. . . Δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναγνωρίσωμεν ἐν τῷ οὐρανῷ, τῷ κερανῷ καὶ τῇ θυάλλῃ τὴν γειτόνουσιν ὑπερέταρς τινος δυνάμεως; καὶ ἐν τῷ μύρῳ τῶν ἀθέων καὶ τῆς δροσερατῆς τῆς αὔρας πνοαῖς ἀξίεραστον ὅσον κατερχόμενον μέχρις ἡμῶν; (Goethe.)

— Τὸ κυριώτερον, τὸ πρῶτον οὕτως εἰπεῖν, ἀντικείμενον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν εἶναι τὸ νὰ ἀνακαλύψῃ τις τὰς αἰτίας τῶν φαινομένων μέχρι τῆς πρωτίστης αὐτῶν ἀρχῆς ἧτις θεοῦ· δὲν εἶναι μηχανικὴ, καὶ ὄχι μόνον νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μη-

χανισμόν τοῦ κόσμου ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ λύσῃ ζητήματα οἷα τὰ ἐξῆς. Πῶς συμβαίνει ὥστε ἡ φύσις νὰ μὴ πράττῃ οὐδὲν ἐπὶ ματαίῳ, καὶ πόθεν προέρχεται ἡ τῆς; καὶ ἡ καλλονὴ αὕτη ἦν ἀπενώμενη εἰς τὸ συμπᾶθαι; Πῶς συμβαίνει ὥστε τὰ σώματα τῶν ζῴων νὰ γίνονται μετὰ τῶς τῆς, καὶ πρὸς τῆς σκοπὸν σνηρομολογήθησαν τὰ διάφορα αὐτῶν μέρη;

Μήπως ἐπλάσθη ὁ ὀφθαλμὸς ἄνευ τῆς ἐπιστήμης τῆς ὀπτικῆς; καὶ τὸ οὐ· ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἀκουστικῆς; (Νεύτων.)

— Δύναται νὰ ὑπάρξῃ γελειοδέστερον πρᾶγμα, ἔλεγε ποτε ὁ Πασχάλ, ἀπὸ τὸ νὰ ἔλῃ τὸ δικαίωμα εἰς ἄνθρωπον νὰ μὴ φωνεῖται, διότι κατοικεῖ ἐντεθῆεν τοῦ ποταμοῦ, καὶ διότι ὁ ἡγεμὼν τοῦ ἔχει πόλεμον μετὰ τὸν ἰδικὸν μου, μολοντοὶ δὲν ἔχω τίποτε μετὰ αὐτόν; . . . — Διὰ τί μὴ φωνεῖται; — Αἶ· διὰ τί; δὲν κατοικεῖ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ; Φίλε μου, ἐὰν κατοικεῖς ἀπ' αὐτοῦ τὸ μέρος, θὰ εἴμην φωνεῖται, τότε θὰ ἦγα ἄδικον νὰ σὲ φωνεῖται τοιοῦτοτρόπως· ἀλλ' ἀφοῦ κατοικεῖς τὸ ἄλλο μέρος, ὄχι μόνον δὲν εἶμαι φωνεῖται, ἀλλ' εἶμαι γενναῖος, καὶ τοῦτο εἶναι δίκαιον.

— Ἄ γ γ ι ν ἄ ρ α ι. Φυτοργὸς τις τῶν πέριξ τῆς Νάντης ἔκαμε σπουδαίαν ἀνακάλυψιν, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ γίνονται αἱ ἀγγινάρα ὑπερμεγέθει.

Ὅταν ὁ καρπὸς σχηματισθῇ καὶ φθάσῃ τὸ μέγεθος ὡς, χαράττει εἰς τὸ στέλεχος βαθύ χάραγμα, ὅπου ἀρτίζει τὸν χρομὸν νὰ ἐκρέθῃ, ἐμποδίζον αὐτὸν νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ καρποῦ.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἡ ἀγγινάρα φθάνει μέχρις ἐξήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Δύναται τις προσέτι νὰ δώσῃ εἰς ὅλα τὰ φύλλα τοῦ καρποῦ τὴν τρυφερότητα καὶ λοιπὰς ἰδιότητας, ἃς τὰ ἐσωτερικὰ μόνον φύλλα κέκτηνται.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου, πρέπει νὰ περικαλοφθῇ ὁ ἀρτιφοῦς καρπὸς διὰ μαύρου ὑφάσματος.

Εἶναι ἄλλως γνωστὸν, ὅτι δένοντες τὰ σαλατικὰ χόρτα καὶ προφυλάττοντες ταῦτα ἀπὸ τὸν ἥλιον, διατηροῦμεν τὰ φύλλα αὐτῶν λευκὰ καὶ τρυφερά.

Διὰ τὸν αὐτὸν λοιπὸν λόγον προφυλάττοντες τὸν καρπὸν τῆς ἀγγινάρας ὑπὸ σκιάν, θέλομεν ἐπιτύχει νὰ ἔχωμεν αὐτὸν τρυφερόν καὶ νοστιμώτατον.

Ἀόσις Αἰνιγματος Γ'.

Χῆτος—Ἴος—Ἴον—ὄν.

Ἔλοσεν δὲ τοῦτο οἱ κκ. Παρασκευᾶς (Ἀθήναις). Ν. Κ. Φ. (Πειραιεῖ), ἐπίσημ. Γ. Β., Δ. Π. Κοοβελάς, Μ. Γεννάδης, Δ. Ε. Παλλῆς, Μ. Δ. Σιγάλας, Ἀχ. Π. Ἀντωνιάδης, Ἀλ. Κ. Βοτζάνος, Ὀρέστης, Α. Σουτάνης, Δ. Χ. Βουρνάζος, Ἰω. Εὐκλείδης, Χ. Θ. Δαραλέζης, Ι. Ν. Κιγκιάδης, Ε. Μακρῆς. Αἱ κυραὶ Κ. Ζάν., Ἐλ. Δερῆκα, Ἰπατ. Δ. Χαραμῆ (Ἀθήναις). Δ. Ι. Π., Μ. Δ. Χρυσοφίδης (Πειραιεῖ), Π. Ν. Ρόδιος, Γ. Σ. Μαυρογορδάτος (Σύμφ). Π. Κ. Γουλιμῆς (Μεσολογ). Π. Ι. Μαλιβύτης, Ι. Ν. Χαϊδόπουλος, Χαρ. Α. Κανελλόπουλος, Κ. Θ. Παπαλουκᾶς (Πάτρας). Λουίζα Α. Λασκαράτου (Κερκίρα). Γ. Δ. Βεϊνόγλου (Σμύρνη).

Ἀόσις Γρίφου 4.

Μ—δ—εν—α—π—Ρ—τουτελ—ους—μα—Κ—ριζαι.

• Μήδῆνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. •

Ἔλοσεν αὐτὸν οἱ κκ. Ν. Κ. Φ. (Πειραιεῖ), Π. Ν. Ρόδιος (Σύμφ). Γ. Β., Δ. Π. Κοοβελάς, Μ. Γεννάδης, Ἀρ. Σκαλιστήρης, Ἀχ. Π. Ἀντωνιάδης, Ἀλέξ. Κ. Βοτζάνος, Ὀρέστης, Α. Σουτάνης, Δ. Χ. Βουρνάζος, Ἰω. Εὐκλείδης, Ν. Θ. Καρέλλης, Χ. Θ. Δαραλέζης, Κ. Δ. Καλλιωντζῆς, Ι. Ν. Καγκιάδης, Ν. Κιόπης, Ε. Μακρῆς (Ἀθήναις). Δ. Ι. Π., Μ. Δ. Χρυσοφίδης (Πειραιεῖ), Π. Κ. Γουλιμῆς (Μεσολογ). Γ. Σ. Μαυρογορδάτος (Σύμφ). Π. Ι. Μαλιβύτης, Ι. Ν. Χαϊδόπουλος, Χαρ. Α. Κανελλόπουλος, Κ. Θ. Παπαλουκᾶς (Πάτρας). Δ. Ν. Μπονσουιόρ (Ζακύνθος). Καὶ αἱ κυραὶ Κ. Ζάν., Ἐλ. Δερῆκα (Ἀθήναις). Λουίζα Α. Λασκαράτου (Κερκίρα). Ε. Γ., Ε. Φ. (Ἰδρα). R. Birnbach (Βερολίνον).